

Zsávolya Zoltán

Gárdöl Eszter

Látogatóilag a Gare de l'Est-en –
köldökszinór-gatyakorcon ereszt el
a naptalan Kelet. Térképet kerít-
nie felesleges, kellőn kognitív,
beszaladja a játékgépet a golyó:
utcák síkföldjét a tahóka. Ohó!

Adynak egykor válni kellett innen,
én ma érkezem, ösztöndíjas-ingyen.
Azon múlik, hogy szörnyen pártol éppen
Gárdöl Eszter. Nem rossz efféle néppel
hetedikből tizenketted – iziglen
költözni, vagy épp Páris-ba, bizisten!
Egy városba, mely körútjain: dalol,
művészetiileg máig az ethalon.

Sziszeg még mögöttem, dohog a vonat
ha együttmaradunk, Ile de Franc-on hozat
ki máskor Eszter. Nem bírja a szivem
a vasutat, zubogó, szörnyű üzem.

Eszter meg pöttyruhás, barna „szörnyeteg”,
lila nyakkendőn gyógyítná szörbeteg
arcom, mitől eláll szakállmérgezésem. –
Túl házias, nem az esetem mégsem,
ki ilyen szerkót vetetne föl velem
(csendesesen dühöngök az ötleten).
Befűt vele bolond álmaim alá,
ha tényleg feminin: Eszter a halál!
Könyörtelen vonszol végig szalonokon,
rusztikám couldus-kertaljakon oson.
Ásitok s jaj, a szájamban kapanyél...
nem éppen setét gondok közt henyél
ez az énem, ni, Eszterrel itten;
nem húzok haza, nincs az az isten!
De álmomból kitetszik Magyarország
(nagy állat, igen, a pofáján ormány).
Eszter eltereli figyelmem bőven,
kiutam maximum Marseille vagy Leuwen.
Holnapra fehérebb leszek tőle,
neki kreolabb nálam a bőre.
Teríti fölém testének védszárnyát,
me glátom benne az örültek vészlányát.
Nem bízva nála véletlenre semmi:
hasztalan próbálnék őtöle elmenni.
Ahhoz túlságos erősen fenyeget,

belegondolva: nem is tesz egyebet.
Egyik ökle felettem kórház-tető,
másik: EÜ-kártyás magyar Temető.
Konstatálom: ez tehát tényleg Paris –
lesz rajtam kívül majd jó nála más is...
De addig: „Fel, fel, Eszter, vígalomra!
Otthon épül millió tilalomfa,
ide jöjjenek sorban ámulások,
amíg csak nem ugatom azt: „E' má' sok! „
Nem zsarol ki belőlem több öröm-zsoltárt,
végtére öt ezredéve ott áll
mögötte eszméletlen fedezékül,
(elhallgatnám, de lám, belekékül...);
szüneteltetheti idegen „fiát“;
kezdem majd újra, a szuflám most kihágy...
De újraéledek a Virág felett,
kelyhe neheztelőn adott felelet,
arra, mi nem is kérdés, pézsma-szaga
a Sorsom bére, a kísértés maga.
Küldi már önmagát, élveteg, felém,
csipkésen, forrón, illatosan. Nem én
vagyok az, aki ellenáll ilyennek,
s néember-árnyéktól kevésbé ijed meg;
jókedvét jól, óvatosan vigyázza,
saját ösztöndíjával regulázza...

Erzsébet napi óda

1) Preludium

feltámadott Fatilla

az Ezred ford.-ja meg!
s nem feledi sosem már:
habár köztünk a lekvár
itt támolyog a Mint(h)a
kezében sűrű írka

neve nem magyar, inka

útfába egy klozett áll
s az Ezred Ford.-ja rúgja:
Lajoskával kokettál –
azért fölül a rímja
alulra vízjel írva

(Zsavojnyik Zolti)

2) Maga-a-dolog-ludium

Jöjj el, szülésznő, te szabj nekem rendet!,
s ha épp kórházi lány lennél csupán...
... névnapodat ne ünnepeld túl, rend'csek?
Legalábbis ne meghalasztva az apukám,

ki bent fekszik, amikor, lám, mulatsz te
(szart-húgyot alig szörcsint szívacsod),
s társaság labdáz' veled, őszök mélye:
az Éj. Hajnalban felsírsz: „Ki vagyok?!“

Fapapucsban és falfehéren a doktor [úr]
szállásodról kiszáll, oly sivár az egész.
Félrekezel, ügyeletben ha torkon [...].
Ádáz fej. Lenne bár agyatlan ékszerész!

*

Jöjj el szülésznő, csinálj nekem kurzust!
Csak ne mint pár Tisztsegelusztható.
Csincilla éljen benned, ne bősü ursus,
strófám végére perdülj, kis K(l)ető!

Személyed, ó, vesztegetően bolondít. –
„Egyszerre kint s bent“ ..., duplult műremek:
csinálom (szobrom, meg tied is, blondi,
s belőlem te, nem én neked: gyereket).

*

Jöjj el, szülésznő, s légy tényleg szül-ész nő!
Szülj meg! (A bajsdom tükröd üvegén.)
Elkämpicsorult zseni vagyok. Vésztő
az otthonom, nem Makó, Öcsöd. Én

magzat-zombikat tengereken kaszálok,
marokszedőként nyomulsz rám, igen.
A kévék megannyi csecsemő („Állot!”),
visszahozom mindünket a Nagy Vizen

átal Európába, ahol most az idő
fényes expresszként rohan a Csalagút
mélyén oda-vissza, s megint előlről, amidőn
megigézi a Tömeget, a rügött valagút.

*

Jöjj el, szülésznő! Légy/ne légy (szül)észné!
Előbbi pénzmag. Másik ráció,
mely az ösztönök bálján táncteret kér –

Esélyegyenlőtlenségi Csekélyekéj a dáridó.

3) Uto-ludium (plutónium)

Jöjj el, szülésznő, csinálj nálam rendet!
Takaríts, nyuszi, különben ütök...
S ne mondd: „siksze”, ne mondd azt: „kendnek”.
Nyelved nyelvére ne üljék üszög.